

CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	5
Capitolul I	7
Capitolul II	24
Capitolul III	43
Capitolul IV	54
Capitolul V	71
Capitolul VI	84
Capitolul VII	100
Capitolul VIII	119
Capitolul IX	137
Capitolul X	144
Capitolul XI	154
Capitolul XII	174
Capitolul XIII	188
Capitolul XIV	207
Capitolul XV	218
Capitolul XVI	236
Capitolul XVII	241
Capitolul XVIII	257
Capitolul XIX	270
Capitolul XX	288
Capitolul XXI	298
Capitolul XXII	315

Capitolul XXIII	336
Capitolul XXIV	347
Capitolul XXV	359
Capitolul XXVI.....	371
Mulțumesc - Dragă cititorule	387
Despre autoare	388

Capitolul I

Barca naviga prea aproape de stânci, îndreptându-se direct spre Dintele Diavolului.

Pelerina lui Marie-Ange¹ se umfla în vântul aprig, gluga îi zbura pe spate și părul se încolăcea ca un voal de aur în jurul ei. De pe culmea stâncii, ea privea micul vas francez dansând sălbatic pe valuri, cu drapelele tricolor și alb fluturând în vârful catargului. Dacă își continua cursul, vasul urma să fie sfâșiat de recif. Un bărbat stătea singur la proră, inconștient de pericolul din față. Era mult prea departe, iar vuietul valurilor spărgându-se de stânci era atât de asurzitor, că orice încercare de a-l avertiza ar fi fost în van. Își descheie mantia, își trase șalul negru de pe umeri și începu să-l fluture deasupra capului în direcția Dintelui Diavolului.

O rază de Soare strecurându-se printre nori, îi învălui silueta întunecată într-o lumină aurie strălucitoare. Pentru câteva secunde, Soarele îi intră în ochi, orbind-o, înainte ca vântul să împingă norii întunecați pe cer, iar Soarele să dispară din nou. Când privi înapoi spre golf, nava întorcea către est, înapoi spre marea largă. Oftă de ușurare. În mod sigur, echipajul îi zărise semnalele și văzuse reciful la timp. Erau în siguranță.

Își reluă plimbarea pe cărarea stâncoasă către Capela Sfântului Nectan, o clădire mică de granit unde soțiile marinarilor se rugau pentru întoarcerea în siguranță a bărbaților lor. Sau, mai degrabă, veneau pentru fântâna străveche a dorințelor din spatele capelei. Astăzi, ca în multe alte dăți, Marie-Ange voia să se roage pentru Christopher.

1. În franceză, *ange* înseamnă „înger”.

– Șase ani deja, dragostea mea, șopti ea, clipind din ochii plini de lacrimi.

Se împlineau șase ani de când soțul i se pierduse pe mare când nava sa fusese scufundată de artileria franceză în largul Coruñei. Căută în buzunar bucățica de panglică de la nuntă pe care o tăiasse în acea dimineață.

– Te rog, întoarce-te la mine!

Repetă cuvintele ca o incantație și sărută panglica albă de satin, înainte de a se apleca și de a o arunca în fântâna străveche. În cădere, aceasta se învârti în aer, devenind din ce în ce mai mică, pe măsură ce era înghițită de umbre.

Visul de noaptea trecută îi părea încă atât de real... Christopher o ținea în brațe în timp ce ea îi atingea fața și îl privea în ochii lui cenușii. Apoi, se topi în ceață, lăsând-o rece și singură.

La naiba cu nava asta! La naiba cu vremea asta! Și la naiba cu Malleva! Hugo Saintclair bătu din palme de câteva ori și suflă peste ele ca să le încălzească. În jurul lui, echipajul dădea ordine și trăgea de funii pentru a coborî velele și pentru a schimba cursul, înainte de a se lovi de stânci. Îngerul i-a avertizat, spuneau marinarii, Cerul era de partea lor. Dând din cap cu nerăbdare, le asculta pălăvrăgeala fără sens. Nu existau îngeri, dar femeia care le făcuse semne cu mâna din vârful stâncii îi salvase de la o moarte sigură. Stânca neagră și fioroasă din mijlocul golfului ar fi sfărâmat fără îndoială nava.

Era înfricoșător gândul că după ce supraviețuise atâtor bătălii sângeroase în Europa să dipară în apele cenușii și furtunoase ale Canalului Mânecii, în timp ce îndeplinea o misiune care nu avea de-a face cu armata, ci doar cu propria-i prostie.

Scoase o sticlură din buzunarul hainei și luă o înghițitură de rom pentru a combate senzația de greață din stomac. O grimasă îi strâmbă gura pe când alcoolul ieftin îi ardea gâtul. Cu cât ajungeau mai repede la țarm, cu atât mai bine. Era ofițer, la naiba, nu marinar! Își strânse buzele și își încordă maxilarul. Ce mai ofițer era! Nu numai că era blocat pe o navă în mijlocul unei furtuni, dar era pe cale și să joace rolul de gardă de corp pentru o nobilă bogată care, fără îndoială, se va dovedi a fi la fel de răsfățată, de arogantă și de pretențioasă ca și celelalte aristocrate pe care avusese ghinionul să le întâlnească până atunci.

Agățându-se de partea laterală a bărcii, trase în piept o gură de aer. Nu avea pe cine să dea vina, în afară de el însuși. Ar fi trebuit să țină mai bine la băutură și să se oprească din pariat, înainte de a fi prea târziu.

Ploua când Marie-Ange porni în sfârșit pe drumul de întoarcere. Curând, conturul Norton Place apărură în depărtare – conacul cenușiu și neplăcut, ascuns printre copaci. Intră pe poartă și suspină când călcă peste câteva țigle de ardezie sparte, dislocate de furtună din acoperiș. Aveau să fie mai multe găuri în acoperiș, de parcă bătrânul conac nu era deja afectat de atâtea scurgeri și infiltrări... Intră în hol și îi înmână mantia udă lui Rosie. Tremurând, dar și nerăbdătoare să stea lângă foc, deschise ușa către salonul auster, cu lambriuri de stejar. Degetele îi erau aspre și înțepenite după lunga plimbare și le frecă cu rapiditate deasupra flăcărilor.

– Aici erai! Vreun semn de la oaspetele nostru francez?

Se întoarse, la auzul vocii cumnatului ei și zâmbi. Cu statura lui înaltă, părul blond, rebel și ochii cenușii, Robert se-măna tot mai mult cu Christopher, cu fiecare zi care trecea. Clătină din cap.

– Nu încă. Domnul Malleval a scris că domnul căpitan Saintclair va ajunge la noi pe la jumătatea lunii ianuarie. Mă întreb dacă...

Își aminti de barca ce navigase periculos aproape de recif, mai devreme, în acea zi. Aceasta arbora un steag francez – de fapt, două steaguri franceze – tricolorul revoluționar și steagul alb al monarhiei Bourbon, recent restaurate. Poate că la bord se afla căpitanul Saintclair.

– Nu trebuie să călătorești spre Franța singură cu el, să știi! zise Robert și o privi cu speranță. Aș fi mai mult decât dispus să te însoțesc. Într-adevăr, cred că, în calitate de bărbat al familiei, ar trebui să te însoțesc.

Marie-Ange zâmbi. Îi era greu să-l vadă pe Robert altfel decât ca pe un frate mai mic. Cu toate acestea, la optsprezece ani, era aproape bărbat, iar ea ar fi făcut bine să țină minte acest lucru.

– Nu, Robert. Am mai vorbit despre asta. Domnul Malleval nu poate veni după mine, din cauza vechii sale răni de luptă, dar m-a asigurat în scrisoarea sa că domnul căpitan Saintclair este o escortă de încredere.

– Totuși, nu știm nimic despre el, protestă Robert.

– Știm că este un ofițer distins al Regimentului 2 Cavalerie, spuse Marie-Ange, bătându-l pe Robert pe braț. Oricât de mult mi-aș dori să vii cu mine, trebuie să rămâi aici și să ai grijă de moșie. Nu îmi va lua mai mult de câteva săptămâni pentru a-mi pune în ordine moștenirea la Beauregard.

Robert își privi cizmele și se încruntă.

– Dar...

– Știi ce înseamnă această moștenire pentru Norton Place și pentru tine. Voi putea să repar în sfârșit acoperișul și tu te vei putea înscrie la Academia Navală.

Robert făcu o grimasă. Visul lui era să calce pe urmele fratelui său și să facă rost de un post în Marina Regală, dar nu existau bani pentru asta. Până acum.

Doi cockeri dădură buzna în salon și săriră la fusta ei.

– Rusty! Splinter! Potoliți-vă!

Râse și îngenunche pentru a mângâia blana lucioasă a câinilor.

– În plus, cine ar avea grijă de acești doi copilași ai mei?

Robert părea în continuare nemulțumit.

– Înveselește-te! zise ea, și zâmbi. Am auzit că avem jeleu la budincă în seara asta.

De data aceasta, în ochii lui se citea ceva asemănător cu furia.

– Aș vrea să nu mă mai tratezi ca pe un copil, mârâi el înainte de a părăsi furios camera.

Respirația i se opri pentru o clipă. Ce era în neregulă cu el? Robert era singura familie pe care o mai avea. Nu se certaseră niciodată până astăzi.

– Haideți, băieți, să ieșim afară, le strigă ea cățelușilor, sperând că o plimbare cu ei o va înveseli.

Se îndreptă din nou spre stânci. Cizmele îi fură curând acoperite de noroi, tivul rochiei i se îmbibă, dar nu observă ploaia, bălțile sau smocurile de iarbă. De data aceasta, urmă poteca abruptă de pietricele până la plajă, unde stropii mării pe față și vuietul valurilor care se izbeau de recif îi făcură inima să bată mai repede. Își linse sarea de pe buze și inspiră adânc. Cât de mult îi vor lipsi aceste plimbări, de-a lungul coastei, cât timp va fi în Franța... Totuși, va merita. Chiar dacă nu precizase o cifră exactă în scrisoarea sa, Uxeloup Malleval îi promisese o moștenire substanțială de pe urma moșiei familiei mamei sale din Beaujolais.

Cerul se întunecase până se înapoie. Inima îi tresări când ajunse în fața Norton Place și grăbi pasul. O trăsură staționa lângă treptele din față. Aveau un vizitator. Poate era Saintclair?

Intră în casă, își dădu mantia jos și își verifică reflexia în oglinda din hol. Doamne, arăta ca o sălbatică! Vântul îi făcuse ochii de un albastru palid să scânteieze și-i dăduse tenului ei o culoare roșie. Își aranjă cu degetele părul blond și creț, răsucindu-l într-o împletitură neîngrijită. Era departe de a fi o pieptănătură perfectă, dar trebuia să fie suficient. Nu-și mai putea lăsa vizitatorul să aștepte.

Împinse ușa salonului și se grăbi să intre. Splinter și Rusty se repeziră la picioarele ei, făcând-o să se împiedice. Strigătul ei de panică îi încremeni pe buze, când două brațe puternice o prinseră. Surprinsă, își ridică privirea în sus pentru a-l privi pe bărbatul înalt și brunet care o ținea la piept. Ochii săi de un albastru intens îi reținură privirea și îi dădură un fior pe șira spinării. O parte a feței lui bătute de vreme era marcată de o cicatrice lungă și neregulată. Linia subțire a gurii și maxilarul crispat îi dădeau impresia unei furii controlate. Pentru o clipă, frica îi încolți în suflet. Apoi, omul zâmbi, un zâmbet lent și încrezător, și se transformă în cel mai chipeș bărbat pe care ea îl văzuse vreodată.

Câinii începură să latre la ei cu furie. Marie-Ange își despărți buzele pentru a le ordona să înceteze, dar înainte ca ea să poată vorbi, Robert făcu câțiva pași înainte, o încruntare furioasă contorsionându-i fața, ținându-și pumnii strânși pe lângă corp.

– Dați-i drumul imediat, domnule, îl avertiză el, sau...

– Sau ce?

Bărbatul își arcui sprâncenele, cu un zâmbet batjocoritor